

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.251/2012/44. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. február hó 27. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A hivatali vesztegetés büntette és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 7.B.675/2009/92. számú ítéletét valamennyi vádlott tekintetében az alábbiak szerint **változtatja meg:**

Az I.r. vádlott börtönbüntetését 3 (három) évre, a közügyektől eltiltás tartamát 3 (három) évre enyhíti.

A pénzmellékbüntetés kiszabását mellőzi.

A vagyonekbevételek összegét 279.000 (kettőszázhetvenkilencezer) Ft-ra mérsékli.

A II.r. vádlott börtönbüntetését 3 (három) évre, a közügyektől eltiltás tartamát 3 (három) évre enyhíti.

A pénzmellékbüntetés kiszabását mellőzi.

A vagyonekbevételek összegét 279.000 (kettőszázhetvenkilencezer) Ft-ra mérsékli.

A III.r. vádlott börtönbüntetését 2 (kettő) év 8 (nyolc) hónapra, a közügyektől eltiltás tartamát 3 (három) évre enyhíti.

A pénzmellékbüntetés kiszabását mellőzi.

A vagyonekbevételek összegét 254.000 (kettőszázötvennégyezer) Ft-ra mérsékli.

A IV.r. vádlott börtönbüntetésének tartamát 1 (egy) év 4 (négy) hónapra enyhíti, melynek végrehajtását 3 (három) évi próbaidőre felfüggeszti.

A közügyektől eltiltás és a pénzmellékbüntetés kiszabását mellőzi.

Az V.r. vádlott fogházbüntetése tartamát 1 (egy) év 10 (tíz) hónapra enyhíti, melynek végrehajtását 4 (négy) évi próbaidőre felfüggeszti.

A közügyektől eltiltás és a pénzmellékbüntetés kiszabását mellőzi.

A VI.r. vádlott börtönbüntetése tartamát 1 (egy) év 8 (nyolc) hónapra enyhíti, melynek végrehajtását 4 (négy) évi próbaidőre felfüggeszti.

A közügyektől eltiltás és a pénzmellékbüntetés kiszabását mellőzi.

A vagyonelkobzás összegét 120.000 (egyszázhuszezer) Ft-ra mérsékli.

A VII.r. vádlottra kiszabott büntetést 200 (kettőszáz) napi tétel pénzbüntetésre enyhíti.

Az egy napi tétel összegét 1000 (egyezer) Ft-ban határozza meg.

Az így kiszabott, összesen 200.000 (kettőszázezer) Ft pénzbüntetést meg nem fizetése esetén napi tétel összegenként kell egy-egy napi fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre átváltoztatni.

A VIII.r. vádlottra kiszabott büntetést 200 (kettőszáz) napi tétel pénzbüntetésre enyhíti.

Az egy napi tétel összegét 500 (ötszáz) Ft-ban határozza meg.

Az így kiszabott, összesen 100.000 (egyszázezer) Ft pénzbüntetést meg nem fizetése esetén napi tétel összegenként kell egy-egy napi fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre átváltoztatni.

A IX.r. vádlottra kiszabott büntetést 200 (kettőszáz) napi tétel pénzbüntetésre enyhíti.

Az egy napi tétel összegét 1.500 (egyezeröttszáz) Ft-ban határozza meg.

Az így kiszabott, összesen 300.000 (háromszázezer) Ft pénzbüntetést meg nem fizetése esetén napi tétel összegenként kell egy-egy napi fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre átváltoztatni.

Az I.r., a II.r. és a III.r. vádlottak által 2012. március 29. napjától 2012. július 23. napjáig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a III.r. vádlott tartózkodási helye A., a IV.r. vádlott személyi igazolványának száma: A., aVIII.r. vádlott személyi igazolványának száma: P.

A másodfokú eljárás során felmerült, összesen 45.080 (negyvenötezer-nyolcvan) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Törvényszék a 7.B.675/2009/92. számú ítéletével az I. r. vádlott bűnösségét 9 rb. társtettesként elkövetett hivatali vesztegetés bűntettében (Btk. 250. § (1) bek. és (3) bek. I. tétel), 2 rb. 1 esetben társtettesként, 1 esetben bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás bűntettében (Btk. 275. § (1) bekezdés b) pont) állapította meg.

Ezért őt a bíróság halmazati büntetésül 5 év börtönbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra, valamint 300.000 forint pénzmellékbüntetésre ítélte.

A II. r. vádlott bűnösségét 9 rb. társtettesként elkövetett hivatali vesztegetés bűntettében (Btk. 250. § (1) bekezdés és (3) bekezdés I. tétel), valamint 2 rb., 1 esetben társtettesként, 1 esetben bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás bűntettében (Btk. 275. § (1) bekezdés b) pont) állapította meg.

Ezért őt a bíróság halmazati büntetésül 5 év börtönbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra, valamint 300.000 forint pénzmellékbüntetésre ítélte.

A III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 8 rb. társtettesként elkövetett hivatali vesztegetés bűntettében (Btk. 250. § (1) bekezdés és (3) bekezdés I. tétel), valamint 2 rb - 1 esetben társtettesként elkövetett - közokirat-hamisítás bűntettében (Btk. 275. § (1) bekezdés b) pont).

Ezért őt a bíróság halmazati büntetésül 4 év és 8 hónap börtönbüntetésre, 5 év közügyektől eltiltásra, valamint 300.000 forint pénzmellékbüntetésre ítélte.

A IV. r. vádlott bűnösségét 2 rb. társtettesként elkövetett hivatali vesztegetés bűntettében (Btk. 250. § (1) bekezdés és (3) bekezdés I. tétel), valamint társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás bűntettében (Btk. 275. § (1) bekezdés b) pont) állapította meg.

Ezért őt a bíróság halmazati büntetésül 2 év és 6 hónap börtönbüntetésre, 3 évi közügyektől eltiltásra, és 100.000 forint pénzmellékbüntetésre ítélte.

Az V. r. vádlottat 5. rb. társtettesként elkövetett hivatali vesztegetés bűntettében (Btk. 250. § (1) bekezdés és (3) bekezdés I. tétel), valamint bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás bűntettében (Btk. 275. § (1) bekezdés b) pont) mondta ki bűnösnek.

Ezért őt a bíróság halmazati büntetésül 3 év és 4 hónap fogházbüntetésre, 4 év közügyektől eltiltásra, és 100.000 forint pénzmellékbüntetésre ítélte.

A VI. r. vádlott bűnösségét 4 rb. társtettesként elkövetett hivatali vesztegetés bűntettében (Btk. 250. § (1) bekezdés és (3) bekezdés I. tétel) állapította meg.

Ezért őt a bíróság halmazati büntetésül 3 év börtönbüntetésre, 3 év közügyektől eltiltásra, és 150.000 forint pénzmellékbüntetésre ítélte.

A pénz mellékbüntetést az I. r., a II. r., a III. r., a IV. r., az V. r. és a VI. r. vádlottak vonatkozásában 10.000 forintként rendelte egy-egy napi szabadságvesztésre átváltoztatni. Az átváltoztatás folytán a szabadságvesztés végrehajtási fokozata az I. r., a II. r., a III. r., a IV. r. és a VI. r. vádlottak vonatkozásában börtön, míg az V. r. vádlott esetében fogházban lett meghatározva.

A VII. r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett hivatali vesztegetés bűntettében állapította meg a bíróság (Btk. 253. § (1) bekezdés és (2) bekezdés).

Ezért őt 6 hónapi börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 1 év próbaidőre felfüggesztette.

A VIII. r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett hivatali vesztegetés bűntettében állapította meg a bíróság (Btk. 253. § (1) bekezdés és (2) bekezdés). Ezért őt 6 hónapi, végrehajtásában 1 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

A IX. r. vádlott bűnösségét hivatali vesztegetés bűntettében állapította meg a bíróság (Btk. 253. § (1) bekezdés és (2) bekezdés). Ezért őt 6 hónap, végrehajtásában 1 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

Az elsőfokú bíróság az I. r. vádlottal szemben 283.000, a II. r. vádlottal szemben 281.000 Ft, a III. r. vádlottal szemben 256.000 Ft, a IV. r. vádlottal szemben 75.000 Ft, az V.r. vádlottal szemben 62.500 Ft, míg a VI. r. vádlottal szemben 122.500 Ft vagyonekobzást alkalmazott.

Az elsőfokú ítélet ellen az I. r. vádlott az ok megjelölése nélkül, védője a tényállás téves megállapítása miatt elsődlegesen felmentésért, másodlagosan pedig enyhítésért, a II. r. vádlott az ok megjelölése nélkül, míg védője elsődlegesen a tényállás téves megállapítása miatt felmentésért, másodlagosan enyhítésért, a III. r. vádlott az ok megjelölése nélkül, míg védője elsődlegesen a tényállás téves megállapítása miatt felmentésért, másodlagosan enyhítésért, az V. r. vádlott az ok megjelölése nélkül, míg védője elsődlegesen a tényállás téves megállapítása miatt felmentésért, másodlagosan enyhítésért és a VI. r. vádlott az ok megjelölése nélkül, míg védője a tényállás téves megállapítása miatt elsődlegesen felmentésért, másodlagosan pedig enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A IV. r. vádlott ugyancsak az ok megjelölése nélkül, míg védője bizonyítékok hiányában történő felmentésért, másodlagosan pedig enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A VII. r. és a VIII. r. vádlottak az ok megjelölése nélkül, míg védőjük a kiszabott büntetés enyhítéséért, míg a IX. r. vádlott az ok megjelölése nélkül, míg védője büntethetőséget kizáró ok miatt elsődlegesen felmentésért, másodlagosan pedig enyhítésért jelentett be fellebbezést.

Az I. r., az V. r. és a VI. r. vádlottak közös védője a fellebbezését írásban is részletesen megindokolta. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlan, mert a tényállás nincs felderítve, a megállapított tényállás hiányos, részben ellentétes az iratok tartalmával, és helytelen ténybeli következtetéseket is tartalmaz. Beadványában elsősorban azt kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vont minden bizonyítékot az értékelési körébe, lényeges körülményekre vonatkozó bizonyítékok értékelése maradt el, amely döntően kihatott az általa megállapított tényállásra és azt megalapozatlanná is tette. Külön kiemelte, hogy az eljárás első szakaszában tolmács cserére volt szükség, azért mert a tolmács „szinte megbeszélte a tanúkkal a bírói és ügyészi illetve védői kérdésekre adandó választ”. Kifogásolta, hogy a vádlottak javára szóló bizonyítékok értékelése is elmaradt, így tanú1 és tanú2 vallomása is figyelmen kívül maradt, pedig e tanúk elfogulatlanok voltak és a vádlottak javára nyilatkoztak.

Utalt ezen túlmenően a védő a beadványában az egyes bizonyítékok között fellelhető ellentmondásokra, melyek feloldása álláspontja szerint a bíróság részéről nem történt meg.

Nyomatékosan hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének sem tett teljes körűen eleget, hiszen sem a társtettesi elkövetésre, sem pedig a szándékegység meglétére vonatkozó bírói álláspont indokolására nem került sor. Elmaradt annak pontos tisztázása, hogy egyes alkalmakkor milyen pénzösszeg, és kinek a részére került átadásra. Mindezek alapján álláspontja szerint a vádlottak bűnösségének a megállapítása megalapozatlan. Hangsúlyozta a védő a beadványában azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem csak a bűnösség megállapításakor, de különösen a büntetés kiszabásakor érezhetően elfogult volt a vádlottak terhére, mely elfogultság „ az I. r. vádlott büntetésére, annak mértékére vonatkozó rejtélyes telefonhívás” eredménye volt. A védő hangsúlyozta, hogy minden olyan tény, amely kétséget kizáróan nem nyert bizonyítást a vádlottak javára kell értékelni, ezért elsődlegesen az I. r., az V. r. és a VI. r. vádlottak felmentését, másodlagosan pedig a velük szemben kiszabott eltúlzottan súlyos büntetés enyhítését indítványozta azzal, hogy a büntetés végrehajtását a bíróság függessze fel.

A védő az írásbeli beadványához csatolta még az I.r. vádlott édesanyjának térd protézis műtétjére vonatkozó orvosi igazolást, az I. r. vádlott cukorbetegségéről, továbbá 2012. december 15-i sérv műtétjéről szóló orvosi dokumentációt is. Emellett hivatkozott az V. r. vádlott súlyos, gyógyíthatatlan betegségére.

Az I. r., az V. r. és a VI. r. vádlott védője perbeszédében az írásbeli beadványában írtakat minden tekintetben fenntartotta, és továbbra is mindhárom vádlott bizonyíték hiányában történő felmentését, másodlagosan pedig a példátlanul súlyos büntetések jelentős enyhítését indítványozta.

Az I. r. vádlott is írásbeli beadványban indokolta fellebbezését. Ebben elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a vádiratban felsorolt események közül mindössze kettő esetben bizonyított, hogy jelen volt, a többi esetben erre bizonyíték nincs, továbbá kiemelte, hogy az aláírása sem szerepel az ellenőrzésekről készült jegyzőkönyvekben. Álláspontja szerint az eljárás során a bűncselekmény elkövetése kétséget kizáróan bizonyítást nem nyert, ezért mindezek figyelembevételével indítványozta igazságos ítélet meghozatalát.

Az V. r. vádlott ugyancsak részletesen megindokolta fellebbezését, mely beadványban az elsőfokú ítélet megalapozatlanságára, helytelen ténybeli következtetésekre valamint arra a tényre utalt, hogy a cselekmények során a tanúk egyetlen egy alkalommal sem ismerték őt fel. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság elfogultan, csak a terhére szóló bizonyítékokat vonta értékelési körébe, ugyanakkor a javára szóló, illetve az ártatlanságát bizonyító körülmények értékelése elmaradt. Külön, tényállási pontonként mutatott rá a bíróság által szavahihetőként megjelölt tanúk vallomásaiban fellelhető ellentmondásokra és lényegében ezek korrekciója útján elsődlegesen a felmentését indítványozta. A beadványához csatolta a Nemzeti Adó és Vámhivatal teljesítmény értékelési kimutatását is, amelyből kitűnően szolgálati feladatait átlag feletti odaadással, magas színvonalon teljesíti, ezért felkészültsége és kitartó szorgalma alapján a vezetői utánpótlás tervezésénél is figyelembe veszik. Csatolta még ezen túlmenően a munkájára vonatkozó minősítési lapot is, mely szerint szakmai jártassága az őrszolgálati objektumvédelmi területen kiemelkedő, elkötelezettsége és minőségi munka iránti igénye mély hivatástudaton alapul. Kiemelkedő helytállással, önzetlenül áll az elvárt szolgálati feladatok teljesítéséhez és esetenként vezetőinek elismerését is kíválta jár el osztályvezetői feladatkörben is, helyettesítések alkalmával.

A VI. r. vádlott ugyancsak írásban indokolta meg fellebbezését. Ebben elsődlegesen személyi körülményeire hivatkozott. Előadta, hogy az első diplomája megszerzésére is diákhitelből került sor, a vádbeli időszakban még ezt a hitelt törlesztette, amely tény önmagában is ellentmond annak, hogy korrupciós pénzeket fogadott volna el, hisz abban az esetben nem szorult volna hitel felvételére.

Az ügygel kapcsolatban a beadványában kiemelte, hogy a kínaiak igen jól ismerik egymást, pontosan tudtak arról, hogy melyik kínaival szemben mikor és milyen szankció alkalmazására került sor, és ennek eredménye volt, hogy a kínaiak állandóan fenyegették őket. Utalt arra is, hogy a sok fenyegetés eredményeként állították le végül is központilag egy időre a kínai árusok ellenőrzését.

Ő is hangsúlyozta, hogy az eljárás végén a tanácselnök elfogultsága velük szemben is egyértelműen tapasztalható volt, és ez eredményezte, hogy a javukra szóló bizonyítékok értékelése elmaradt.

Személyi körülményeire vonatkozóan hivatkozott a 6 éves kifogástalan pénzügyőri múltjára, arra a körülményre, hogy jelenleg másoddiploma megszerzésére készül és kiemelte, hogy mindezek figyelembevételével teljesen értelmetlen lett volna a részéről a vád szerinti cselekményekbe belebonyolódnia, hiszen azzal minden eddigi eredményét kockára tenné. Összességében tehát felmentését indítványozta.

A II. r. és a III. r. vádlottak védője a bejelentett fellebbezést elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezése és új eljárás lefolytatása végett tartotta fenn. Utalt arra, hogy bár a kínai tanúk általában nem tudtak jól magyarul, a bizonyítási eljárás során a bíróság mégsem tisztázta, hogy hogyan kísérelték meg a vádlottak és a sértettek egymást megérteni, és azt sem, hogy nem történt-e a párbeszéd során közöttük félreértés.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság szakértői feladatokat átvéve állapította meg, hogy az egyes jegyzőkönyveken szereplő aláírás melyik vádlottól származik. Ezt követően perbeszédében tényállási pontonként sorolta fel a bizonyítékok közötti ellentmondásokat, melyeknek lényege minden esetben az volt, hogy nem nyert egyértelmű bizonyítást, mely szerint a vádlottak ténylegesen pénzt kértek korrupciós céllal a kínai sértettektől, ennek következtében pedig a felmentésük indokolt. Másodlagos indítványa az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és új eljárás lefolytatása volt.

A II. r. és a III. r. vádlottak is részletesen indokolták meg fellebbezésüket. Mindketten tényállási pontonként mutattak rá a feltárt bizonyítékok között fellelhető ellentmondásokra. Hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú bíróság csak a terhükre szóló bizonyítékokat értékelte, ugyanakkor - megsértve az egyik legfontosabb eljárási alapelvet - minden kétséges tény a terhükre értékelt. Álláspontjuk szerint terhükre a bűncselekmények elkövetése kétséget kizáróan bizonyítást nem nyert, így megalapozatlan a bűnösségük megállapítása, a kiszabott büntetés pedig eltúlzottan súlyos, mely büntetések az eljáró bíró terhükre történt elfogultságát is bizonyítják.

A III. r. vádlott ezen kívül személyi körülményeire, két kiskorú gyermekes családi állapotára, 110.000 forintos keresetére és feleségének 52.250 forintos gyes összegére hivatkozott, melyből 107.490 forintos havi törlesztő részletet kell kifizetnie. Kérte figyelembe venni, hogy 1998. március 1. óta a Vám- és Pénzügyőrség hivatalos állományú tagja, számtalan soron kívüli előléptetésben részesült 2007-ig, azonban amióta ez az eljárás folyik vele szemben semmiféle elismerésben nem részesülhetett.

A IV. r. vádlott és védője is részletesen megindokolta a fellebbezést. A védő a beadványában utalt arra, hogy a IV.r. vádlott elfogultsági kifogást terjesztett elő az elsőfokú bíróság tanácselnökével szemben, melyet ő is megalapozottnak tart a bíró tárgyaláson tett kijelentéseire is figyelemmel. Ezen túlmenően kiemelte, hogy a IV. r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás megalapozatlan, mert hiányos, iratellenes illetve a bíróság az indokolási kötelezettségét sem teljesítette teljes körűen.

Külön kiemelte, hogy a IV. r. vádlott tanuk általi felismerésére egy esetben sem került sor, ugyanakkor az elsőfokú bíróság nem indokolta meg, hogy mire alapozza a IV. r. vádlott cselekményekben való részvételét, a bűnszövetség megállapíthatóságát illetve a társtettesi elkövetést. Mindezekre figyelemmel elsődlegesen a IV. r. vádlott bizonyítékok hiányában történő felmentését, másodlagosan a vele szemben kiszabott büntetés jelentős enyhítését indítványozta.

A VIII. r. vádlott védője fellebbezésének írásban benyújtott indokolásában a VIII. r. vádlott eljárás kezdetétől tett töretlen beismerő vallomásra, és a hatóságok munkáját segítő magatartására hivatkozott. Ezen túlmenően kiemelte a vádlott két kiskorú gyermekes családi állapotát. Utalt arra, hogy a büntetés kiszabásában is meg kell jelennie annak a körülménynek, hogy a bűncselekmény elkövetése nem a VIII.r. vádlott ötlete volt, ő lényegében csak egy élethelyzetbe került, amelyből nem törvényes utat választva próbált szabadulni. A VIII. r. vádlott eddigi életvitele alapján álláspontja szerint a vele szemben alkalmazott joghátrány eltúlzottan súlyos, esetében pénzbüntetéssel és megfelelően elérhetőek a büntetési célok. Ezért a kiszabott büntetés enyhítését és pénzbüntetés kiszabását indítványozta.

A IX. r. vádlott védője ugyancsak a védenccé felmentését indítványozta. Álláspontja szerint több bizonyíték utal arra, hogy a IX. r. vádlott nem értette meg pontosan a vádlottak által közölteket, és kizárólag azért fizette ki a 200.000 forintot, mert tudta, hogy szabálytalanságot követett el, mivel nem állt rendelkezésre a megfelelő számla, így a büntetés kifizetésével akarta elkerülni az üzlet bezárását. Ez pedig egyértelműen arra utal, hogy a szándékosság a terhére nem róható, márpedig ennek hiányában a bűncselekményt vele szemben megállapítani nem lehet. Ugyanakkor büntethetőségi akadályra is hivatkozott a védő, mivel álláspontja szerint a Btk. 255/A. § (2) bekezdésének alkalmazására is van lehetőség. A IX. r. vádlott ugyanis a történeteket haladéktalanul jelentette a főnökeitől kapott utasításnak megfelelően a szegedi központnak és a központ jelzése alapján szerzett a nyomozóhatóság is tudomást a történetekről. Ebben az esetben pedig álláspontja szerint büntethetőségi akadály áll fenn. Másodlagosan a kiszabott büntetés jelentős enyhítését, esetleg pénzbüntetés kiszabását illetve felfüggesztett szabadságvesztés esetén előzetes mentesítés alkalmazását indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.754/2012/1. számú átiratában, és képviselője a nyilvános ülésen valamennyi vádlott vonatkozásában az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság törvényesen lefolytatott bizonyítási eljárás során lényegében megalapozott tényállást állapított meg, melynek azonban a kiegészítése szükséges azzal, hogy tanú3, tanú4, tanú5, tanú6, tanú7, tanú8 esetében a Btk. 255/A. § (2) bekezdése, illetve a Btk. 32. § a) pontja alapján azért nem került sor vádemelésre, mert a pénz átadásokat még azelőtt bejelentették a nyomozóügyészségnek, mielőtt az más forrásból a hatóság tudomására jutott volna.

E kiegészítéssel az ügyészség álláspontja szerint a megállapított ítéleti tényállás már minden tekintetben megalapozott, és az is rögzíthető, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének a szükséges körben többnyire eleget tett. Kifogásolta azonban az ügyészség, hogy a 6. tényállási pont esetében az ítélet 33. oldal 4 bekezdésében nem adott számot arról az elsőfokú bíróság, hogy milyen bizonyíték képezte annak tényállási megállapítását, hogy a sértett a működési engedély kereteit túllépte, mivel az étterem kínálatában lévő húsféleségeket nem árusíthatta volna.

A bizonyítékok értékeléséből ugyanis csak az állapítható meg, hogy sem az étterem tulajdonosa, sem annak felesége nem beszéltek magyarul, ezért a vámosok által elmondottakból semmit sem értettek. A vádlottak mondanivalóját tanú5 nevezetű fiúk fordította le részükre. Az elsőfokú bíróság azonban tanú5 nyomozás során tett vallomását figyelmen kívül hagyta, azt kirekesztette a bizonyítékok köréből, ugyanakkor ennek elfogadható indokát nem adta. Önmagában ugyanis az a tény, hogy tanú5 nevében egy olyan okirat csatolására került sor a tárgyalás során, amely tekintetében felmerült az a kétség, hogy azt nem saját maga írta, még nem lehet ok arra, hogy a nyomozóügyészség előtt tolmács jelenlétében, törvényes keretek között felvett vallomását ne lehessen bizonyítékként értékelni. Ezért e részleges megalapozatlanság kiküszöbölése végett indítványozta tanú5 nyomozati vallomásának másodfokú tárgyaláson történő felolvasását, egyebekben pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyását valamennyi vádlott vonatkozásában.

A másodfokú tárgyaláson az ügyész a IX. r. vádlott védőjének írásbeli beadványában írtakra reagálva kijelentette, hogy büntethetőségi akadály kizárólag akkor keletkezik, hogyha közvetlenül a hatóság felé és nem pedig harmadik személy, azaz közvetítő személy felé történik a bejelentés, ezért a IX. r. vádlott vonatkozásában a Btk. 255/A.§ alkalmazására nem kerülhetett sor. Egyebekben az ügyész az írásbeli átiratában írtakat maradéktalanul fenntartotta.

Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán személyes körülményeire, jelenleg fennálló munkanélküliségére valamint arra a körülményre hivatkozott, hogy jelenleg élettársa tartja el. Utalt arra, hogy 15 évig állt a Vám- és Pénzügyőrség szolgálatába és kifogás a munkájával szemben nem merült fel. Végezetül - utalva a tanács elnökének címzett rejtélyes telefonra - hangsúlyozta, hogy tudomása szerint az ő érdekében a bírónál nem járt el senki.

A II. r. vádlott az utolsó szó jogán ártatlanságát hangsúlyozta. Hivatkozott arra, hogy 2007-ben a Hadügyminisztériumból 3.100.000 forintos végkielégítéssel jött el, vagyis nem szorult rá arra, hogy ilyen jellegű cselekményeket elkövessen. A büntetés kiszabásánál kérte figyelembe venni, hogy jelenleg egy zöldségesnél dolgozik, és hogy élettársa 75.000 forintot keres. Indítványozta enyhítő körülményként figyelembe venni fennálló magas vérnyomás betegségét is.

A III. r. vádlott az utolsó szó jogán ugyancsak ártatlanságát hangsúlyozta. Hivatkozott két kiskorú gyermekes családi állapotára, valamint arra, hogy felesége jelenleg gyesen van. Kiemelte, hogy a mostani jövedelme mindössze 127.160 forint,

amelyből 53.000 forint hitelt is ki kell fizetniük. Hangsúlyozta, hogy a Vám- és Pénzügyőrségnél végzett munkájával meg voltak elégedve, panasz, kifogás vele szemben nem merült föl, így ezek figyelembevételét kérte a döntés meghozatalakor.

A IV. r. vádlott az utolsó szó jogán ugyancsak ártatlanságát hangsúlyozta és arra hivatkozott, hogy a Vám- és Pénzügyőrség folyamatosan megtartotta kötelékében.

Az V. r. vádlott ugyancsak azt emelte ki, hogy 1997. óta a Pénzügyőrség állományában dolgozik és a jelen eljárást követően sem mozdították el a posztjáról. Ugyanakkor személyi körülményeivel kapcsolatosan elmondta, hogy a lakás törlesztő részletét fizetni nem tudják, ezért a moratórium feloldását követően a lakásának árverezésére fog sor kerülni. Kérte figyelembe venni gyógyíthatatlan betegségét is.

A VI. r. vádlott az ártatlanságának hangsúlyozása mellett kérte a bíróságot, hogy a jövőbeni életét ne tegyék lehetetlenné. Utalt arra, hogy légi irányítói vizsgát tett, márpedig büntetett előélettel ebben a munkakörben elhelyezkedni nem lehet. Ennek figyelembevételével kérte a döntés meghozatalát.

A VIII. r. vádlott két kiskorú gyermekes családi állapotára hivatkozott, továbbá előadta, hogy ő részmunkaidőben dolgozik, mert felesége helyett jelenleg ő van gyesen. Felesége 70.000 forintot keres. Hivatkozott arra, hogy több mint egy évig munkanélküli volt és alacsony jövedelmüket svájci frankos lakáshitel is terheli. Kiemelte, hogy kényszerhelyzetbe kerültek és nagyon rosszul oldották meg azt, ezen azonban már utólag változtatni nem tud. Ennek figyelembevételével kérte a büntetés kiszabását.

Az ítéletábra a vádlottak és a védők fellebbezése folytán megtámadott elsőfokú ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat az eljárása során túlnyomó részt betartotta.

Megállapítható, hogy a vádlottak írásban megindokolt fellebbezéseikben a nyomozóhatóság munkáját, az ügyészi vádiratot és annak tartalmát, a vádiratban megjelölt bizonyítékokat támadták azzal a megjegyzéssel, hogy a vádiratban megjelölt bizonyítékok egyoldalúan csak a terükre szóló bizonyítékok voltak, ugyanakkor a javukra szóló bizonyítékok nem kerültek a vádiratban megjelölésre.

Ezzel kapcsolatban az ítéletábra a következőkre utal. A Be. 2. § (1) bekezdése és a (2) bekezdése foglalkozik a törvényes vád fogalmával. Eszerint "a vád tárgya a Be. 2. § (2) bekezdésében írtak szerint meghatározott személynek, a vádló indítványában pontosan körülírt Büntető Törvénykönyvbe ütköző cselekménye." A Be. 75. § (1) bekezdésének rendelkezése szerint a bíróságnak a tényállás alapos és hiánytalan tisztázására kell törekednie azért, hogy ennek eredményeként a bizonyítékok szabad mérlegelése útján (a Be. 78. § (3) bekezdés) megalapozott tényállást állapítson meg. A bizonyítás kereteit és tárgyát azonban a megállapítható

tényállással együtt a vádelv behatárolja, így a törvényes vádnak nem része a vádlottak javára szóló bizonyítékok megjelölése, ellenkezőleg kizárólag a vádirati tényállást alátámasztó bizonyítékokat kell tartalmaznia.

A Be.2. § (3) bekezdése szerint a bíróság csak annak a személynek a büntetőjogi felelősségét vizsgálhatja, és csak arról dönthet, aki ellen vádat emeltek.

Így a vádlottaknak az a beadványaikban írt kifogása, hogy a vádiratban tanúként megjelölt - és az ügyben érintett - további 6 kínai állampolgár ellen az ügyészség nem emelt vádat, alappal nem foghat helyt, és ez a bíróságon sem kérhető számon. Egyebekben megállapítható, hogy a jelen ügyben tanúként megjelölt tanú3, tanú4, tanú5, tanú6 és tanú7 személyekkel szemben a Btk. 255/A.§ (2) bekezdése, illetve a Btk. 32.§ a) pontja alapján büntethetőséget megszüntető ok áll fenn, amely miatt velük szemben büntetőeljárás nem indult.

Ugyancsak megállapítható, hogy a vádlottak valamennyien hivatkoztak az elsőfokú bíróság egyértelműen megnyilvánuló elfogultságára.

Az iratok tartalma alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalás sorozatot a tisztességes eljárás követelményeinek megfelelően folytatta le. A vádlottak és védőik az eljárás során a perbeli jogukat mindenféle korlátozás nélkül gyakorolhatták, a bíróság a védői indítványoknak is helyt adott, hisz védői indítványok alapján került sor például tanú1 és tanú14 tanúk meghallgatására, és az is rögzíthető, hogy az eljárás során az elsőfokú bíróság tárgyalás vezetését sem érte támadás.

Kizárólag a marasztaló ítélet kihirdetését követően - részben szóban, részben pedig írásban - történt hivatkozás az eljáró bíró elfogultságára. Kiemeli a másodfokú bíróság ezzel kapcsolatban, hogy a vádlottak tagadásával szemben bűnösséget megállapító és büntetést kiszabó ítélet önmagában nem alapozhatja meg az elsőfokú bíróság elfogultságát, mert annak vizsgálatára- mint ahogyan azt a IV. r. vádlott védője is kifejtette - kizárólag a fellebbezés jogintézménye szolgál, és csak annak keretein belül bírálendő el.

A II. r. vádlott bizonyítási indítvánnyal élt a másodfokú eljárás során, melyben a katonai szolgálatának idejére vonatkozó parancsnoki vélemény bekérését indítványozta. A másodfokú bíróság ennek a bizonyítási indítványnak nem adott helyt, mivel a jelen ügy megítélése szempontjából a korábbi szolgálati helyén tanúsított magatartásának nincsen jelentősége.

A másodfokú bíróság nem osztotta a Fellebbviteli Főügyészség indítványát tanú5-nek nyomozás során tett nyilatkozatának ismertetésére vonatkozóan. Az iratok tartalma alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a tanú vallomását a 2012. március 27.-i tárgyaláson felolvasta.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, egyenként, összességében értékelte, mérlegelte, tényből tényre és a logika szabályainak megfelelően következtetett.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hibáktól és hiányosságoktól. Azonban a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján kisebb kiegészítésre szorul részben a vádlottak másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozatai, illetve az iratok tartalma alapján az alábbiak szerint:

A 7. oldal 7. bekezdését azzal egészíti ki, hogy az I. r. vádlott élettársi kapcsolatban él, jelenleg élettársa tartja el, mivel munkanélküli. Ingatlan vagyona jelzáloggal terhelt.

A 8. oldal 1. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a II. r. vádlott nős, sem gyermeke, sem más eltartásra szoruló hozzátartozója nincs. Gépkocsijának törlesztő részletét fizeti, mely részlet összege havi 40.000 forint, emellett lakástörlesztést is fizet havi 20.000 forintos összegben.

A 8. oldal 3. bekezdését a következők szerint pontosítja. A III. r. vádlott két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, lakáshitelének összege 53.745 forint. Felesége jelenleg gyeken van, a gyes összege 52.250 forint. a III.r. vádlott havi 127.160 forint jövedelemmel rendelkezik.

Kiegészíti a tényállást azzal is, hogy a III. r. vádlott 1998. március 1-től a Vám- és Pénzügyőrség hivatásos állományának tagja, végzett munkája, szolgálati tevékenysége ez alatt az idő alatt kifogástalan volt.

A 8. oldal 5. bekezdését a IV. r. vádlottra vonatkozóan azzal egészíti ki, hogy a vádlott jelenleg 117.000 forintot keres, és édesanyját segíti, ápolja. A 8. oldal 6. bekezdését az V. r. vádlott vonatkozásában azzal egészíti ki, hogy a vádlott jelenleg főhadnagyi rendfokozatban dolgozik, 2012. évi teljesítményértékelése kiemelkedő, minősítési lapja szerint szakmai jártassága az őrszolgálati, objektumvédelmi területen kiemelkedő. Kiválóan ért szót a beosztotti állomány eltérő végzettségű és rendfokozatú tagjaival, a kiadott utasításokat az egyes végrehajtókhoz igazítva továbbítja. A konfliktus helyzeteket kerüli, de azok jelentkezése esetén képes megfelelő tárgyalási és érvelési technikák alkalmazásával jól reagálni. Kiemelkedő helytállással minden esetben önzetlenül áll a tőle elvárt szolgálati feladatok végrehajtásához.

Az V. r. vádlott a lakásának hitel törlesztő részletét fizetni nem tudja, ezért a moratórium lejártá után kilakoltatása várható.

A 8. oldal 8. bekezdését a VI. r. vádlott vonatkozásában azzal egészíti ki, hogy a vádlott felsőfokú végzettséggel rendelkezik, 2010. óta másoddiplomás képzésen vesz részt, emellett édesanyját is támogatja anyagilag. Havi rendszeres jövedelme 150.000-160.000 forint.

A 9. oldal 2. bekezdését a VIII. r. vádlott tekintetében azzal egészíti ki, hogy a vádlott jelenleg munkanélküli, felesége 70.000 forintot keres, a VII. r. vádlott pedig gyeken van.

A történet tényállás az alábbiak szerint korrigálandó:

A 29. oldal 2. bekezdéséhez átemeli a 31. oldal 4. bekezdését.

A 38. oldal 2. bekezdését akként pontosítja, hogy az I. r. vádlott jelenlétében a VI. r. vádlottnak adta át a 200.000 forintot tanú6.

Az elsőfokú ítélet 38. oldal 4. bekezdése után a következő mondatot illeszti és kiegészíti az elsőfokú ítéletet azzal, hogy tanú3, tanú4, tanú5, tanú6, tanú10 és tanú8-cal szemben a nyomozati eljárást a nyomozóhatóság a Btk. 255/A. § (2) bekezdése, illetve a Btk. 32. § a) pontja alapján megszüntette.

Az ekként kiegészített illetve pontosított tényállás már hibamentes, a vádlottak tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékokat értékelő tevékenysége során megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság tényállási pontonként egyenként, és összességében értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat. Ennek során számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat fogadott el a vádlotti védekezéssel szemben és miért, illetve, hogy melyeket vetett el és milyen okból. Megállapítható, hogy a tényről tényre történő következtetései is a logika szabályainak megfeleltek.

Az I. r., a II. r., a III. r., a IV. r., az V. r. és a VI. r. pénzügyőr vádlottak az eljárás valamennyi szakaszában tagadták, hogy ellenőrzéseik során pénzt kértek vagy fogadtak volna el, továbbá azt is, hogy az üzletek bezárására hivatkoztak.

Ugyanakkor azt nem vitatták, hogy a jövedéki ellenőrzéseik során szabálysértés észlelése esetén csak feljelentés tételére volt jogosultságuk, ám egyéb intézkedésre, így például bírság kiszabására, vagy az üzlet bezárására nem.

A vádlottak fellebbezéseiben a tanúvallomásokban, valamint a vádlott társak terhelő vallomásaiban fellelhető ellentmondásokra, más személyek által és más időpontban tett ellenőrzésekkel történő emlékezetbeli keveredésre, a személyük felismerésének és tevékenységük beazonosításának hiányára, valamint a kínai maffia összejátszására is hivatkoztak. Lényegében az elsőfokú eljárásban előterjesztett kifogásaikat és védekezéseiket ismételték meg.

A vádlottak fellebbezésére reflektálva a másodfokú bíróság az alábbiakat emeli ki.

Azt a tényt, hogy a pénzügyőr vádlottak mikor, milyen személyi összetételben és hol végeztek jövedéki ellenőrzést a járőrutasítás, a járőrjelentés és a helyszínen készült jegyzőkönyvek adatainak az összevetéséből, mint okirati bizonyítékokból egyértelműen meg lehetett állapítani.

A vádlottak védekezésével szemben megállapította a másodfokú bíróság, hogy egyáltalán nem bír jelentőséggel az ügyben az a tény, hogy a jegyzőkönyveket pontosan melyik vádlott írta alá. A III. r. vádlott írásbeli fellebbezésében ugyanis

kifejtette, hogy valamennyi jegyzőkönyvet ő készítette el az intézkedést illetve ellenőrzést végző kollégáinak a beszámolója alapján, ebből következően pedig valamennyien tisztában voltak azzal, hogy az általuk kifogásolt jövedéki szabálysértés ellenére minden esetben végül az került rögzítésre a jegyzőkönyvbe, hogy rendellenességet nem tapasztaltak.

A fentieken túlmenően jelentőséggel bír, hogy az 1. tényállási pontban írt eseménynél a VII. r. vádlott felismerte az I. r. vádlottat, míg a VIII.r. vádlott az I.r. vádlotton kívül a II. r. vádlottat is azonosította.

Az 5. tényállásban írt eseménynél pedig a videó felvételeken az I. r., a II. r. és az V. r. vádlottak voltak felismerhetőek.

A 7. tényállási pontban leírt eseménynél tanú6 felismerte az I. r., a II. r. és a VI. r. vádlottakat, míg a 8. tényállásban leírt esemény kapcsán tanú9, az I. r., a III. r. és a VI. r. vádlottban ismerte fel az intézkedő pénzügyőröket.

Az okirati és személyi bizonyítékok összevetéséből pedig egyértelműen megállapítható volt az is, hogy valamennyi pénzügyőr vádlott - bár váltakozó összetételben - de az elsőfokú ítéletben megjelölt időpontban és az ott megjelölt helyen jelen volt és jövedéki ellenőrzést tartott.

Nem vitatható, hogy a vádlotti hivatkozások annyiban mindenképpen helytállóak, hogy az egyes tanúk nyomozati és tárgyalási vallomása között több ellentmondás is tettenérhető. Ugyanakkor az is leszögezhető, hogy ezek az ellentmondások nem az ügy lényegére vonatkoztak, hanem az eseményekhez képest eltelt 4-5 éves időmúlásnak tudhatóak be, az elsőfokú bíróság pedig maradéktalanul eleget tett a Be. 297. § (1) bekezdésében foglalt azon kötelezettségének, hogy a nyomozati vallomások ismertetésével tisztázta az ellentmondásokat és elfogadta a tanúknak azt a nyilatkozatát, mely szerint valamennyien a nyomozati nyilatkozataikat tartották fenn.

Fontos hangsúlyozni, hogy ezek a nyomozati vallomások pontosan illeszkedtek az egyéb rendelkezésre álló bizonyítékok zárt logikai láncolatába is, így megállapítható, hogy a vádlotti fellebbezésekben írt hivatkozások lényegében egy-egy mondat önkényes kiemelésén alapultak és ezeken keresztül hangsúlyozták az ellentmondásokat, amelyek ezért alappal nem is foghattak helyt.

Az iratok tartalma alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy a vádlottak valamennyi esetben hasonló módszerrel követték el a bűncselekményeket.

Valamennyi esetben megjelentek az ellenőrzések helyszínén és az 1. és a 3. tényállási pontban írt események kivételével mondvacsínált ürügyre hivatkozva állapítottak meg szabálytalanságokat. Ilyen ürügy volt például a saját fogyasztásra az üzlet hűtőjében tárolt sör; ilyen volt az üzlet megnyitásakor kiállított ÁNTSZ jegyzőkönyv számonkérése; a fénymásolt számla helyett az eredeti számla követelése; a működési engedély túllépése húsáru tartásával, vagy a szabálytalan hústárolás a hűtőben; stb.

Megállapítható az is, hogy a vádlottak minden esetben az üzlet bezárását helyezték kilátásba azzal, hogy az 1., 6., 7. és 10. alatti tényállási pontokban írt események alkalmával 200.000 forintot, a 2., 4., 5. alatti tényállási pontban írt eseménynél 100.000 forintot, míg a 3., 8. és 9. tényállási pontokban írt eseménynél 10.000 - 60.000 forintig terjedő készpénzt kértek illetve kaptak azért, hogy az intézkedéstől eltekintsenek. Abban az esetben, amikor nem kapták meg a kért összeget, mint például a 6. tényállási pontban írt esemény során a 100.000 forintot, akkor az ellenőrzési jegyzőkönyvbe a ténylegesen feltárt hiányosságok kerültek. Amikor pedig tényleges szabálysértést észleltek a vádlottak, akkor az összeg átvételét követően mégis nemleges jegyzőkönyv készült (1. és 3. tényállási pontok).

Vitathatatlan, hogy az 1. és a 7. tényállási pontban rögzítettek kivételével a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem lehetett pontosan megállapítani, hogy az egyes intézkedő vádlottak közül melyikük kérte illetve vette át a készpénzt. A tanúvallomások alapján azonban az egyértelműen megállapítható volt, hogy a vádlottak összehangoltan, együttesen mozogtak, fellépésük teljesen egységes volt, az észlelt, valós vagy mondvacsinált szabálytalanságok felsorolását valamennyien hallották, és az is megállapítható volt, hogy a pénz kérését illetően valamennyi vámos foglalkozású vádlott egységes volt, hiszen a tanúk elmondása szerint szemmel láthatóan és érzékelhetően várakoztak a válaszra.

Ezen túlmenően az 1., 3., 5., 6., 7., 8. és 10. tényállási pontokkal kapcsolatban megállapítható volt, hogy az I. r. vádlott a járőrutasításban egyáltalán nem volt feltüntetve, ugyanakkor a helyszínen készült jegyzőkönyvekben a neve feltüntetésre került, amely a vádlottak összehangolt, szervezett és már előre megbeszélt tevékenységére utalt. Ugyancsak ezt erősíti az a tény is, hogy viszonylag rövid idő alatt július 14-én és július 18-án is három-három alkalommal követtek el hasonló bűncselekményeket.

Az elsőfokú bíróság megvizsgálta azt is, hogy a VII. r., a VIII. r. illetve a IX. r. vádlottak a tényállás 1. és 10. pontjaiban írt, illetve tanú3 a tényállás 2. pontjában írt, tanú4 tanú a tényállás 3. pontjában írt, tanú10 a tényállás 8. pontjában írt, illetve tanú9 tanú ugyancsak a tényállás 8. pontjában, míg tanú8 a tényállás 9. pontjában írt ellenőrzés során nem téveszthette-e össze az ellenőrzést végző vádlottakat egy más időpontban ugyanazon a helyen végzett más jövedéki ellenőrzéssel. Az elsőfokú bíróság erre vonatkozóan egyértelműen kizárta az összetévesztés lehetőségét. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a tanúk igen határozott ismérvekkel különítették el a különböző ellenőrzéseket egymástól, amely megnyugtató módon kizárta az összetévesztés lehetőségét, másrészt az okirati bizonyítékok is egyértelműen azt igazolták, hogy a tanúk által megjelölt helyen és időpontban a vádlottak voltak jelen és ellenőrzést is tartottak.

Az elsőfokú bíróság ugyancsak részletesen vizsgálta az I. r. és a II. r. vádlottaknak a kínai-maffia összeesküvésére vonatkozó védekezését is. Az ítélet 32., 33., 36., 37., 41., 43. és 44. oldalain részletesen indokolta meg, hogy milyen okokra hivatkozással vetette el ezt a védekezést, mely okfejtéssel a másodfokú bíróság is maradéktalanul egyetértett. Ezt az okfejtést mindössze azzal egészíti ki az

ítélőtábla, hogy a vádlottak tudatosan fenyegették meg az üzletben dolgozókat a legsúlyosabb szankcióval, azaz az üzlet bezárásával, mert pontosan tisztában voltak azzal, hogy ettől való félelmükben hajlandóak lesznek az általuk kért összeget kifizetni, mind ahogyan erről több tanú is beszámolt.

A 6. tényállási ponttal kapcsolatban helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy tanú5 írásbeli nyilatkozata nem felel meg a Be.-ben szabályozott írásbeli tanúvallomás jogszabályi feltételeinek, de ilyen nyilatkozat megtételére nem is hívta fel.

Ellenben tévesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a külföldön tartózkodó tanú vallomása - amelyet 2012. március 27-én szabályosan tárgyalás anyagává tett - bizonyítékként nem értékelhető.

A tanú nyomozati vallomásában előadta, hogy négy vámos jelent meg az üzletben, akik közölték, hogy túllépte a működési engedélyének a keretét, így be kell zárni az üzletet, illetve félmillió bírságot helyeztek kilátásba. Ez az összes vámos jelenlétében hangzott el.

Végül 200.000 Ft-ot adott át, amelyet a vámosok azonnal szétosztottak egymás között. Számára nyilvánvaló volt, hogy ez nem bírság, de nem is úgy adta. Ezt követően vették fel a jegyzőkönyvet, amelyben azt írták, hogy mindent rendben találtak (nyom. iratok 267-269. oldal).

A tanú5 pedig a fenti vallomásával alátámasztotta tanú12 és tanú11 azon nyilatkozatait, hogy 200.000 Ft került átadásra az intézkedő vámosoknak.

A 6. tényállási pontban foglalt egyéb bizonyítékok értékelése pedig a fenti kiegészítéssel vált teljeskörűvé.

Tanú1 és tanú2 tanúk vallomásával kapcsolatban megjegyzendő, hogy csak annyiban értékelhető e tanúk vallomása bizonyítékként a jelen ügyben, amennyiben nem zárható ki, hogy a vádlottak egyébként a vádbeli eseteket leszámítva igen eredményes és szabályos munkát is végeztek.

A VII.r. vádlott és a VIII.r. vádlottak beismerték a bűncselekmény elkövetését, amelyet okirati bizonyítékok is alátámasztottak.

A IX. r. vádlott esetében hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy abból a körülményből, hogy a 200.000 forint átvételéről elismervényt a vámos beosztású vádlottaktól nem kapott, nyilvánvalóan tisztában kellett lennie azzal, hogy nem helyszíni bírság kiszabásáról volt szó. A tolmácsként közreműködő tanú15 is arról számolt be, hogy a vámosok felvetették, hogy 200.000 forintért cserébe nem zárják be az üzletet. Végezetül pedig erre utal az a tény is, hogy ha a IX. r. vádlott szabályos helyszíni bírságnak tekintette volna a 200.000 forint kifizetését, akkor nyilvánvalóan nem hívja fel tanú14-t telefonon és nem számol be arról, hogy azért fizetett, mert nem volt más választása.

A védelmi érveléssel szemben az iratok tartalma alapján az is megállapítható, hogy tanú¹⁴ értesítése egyáltalán nem azonos a hatóságnak tett bejelentéssel és nem azonos az elkövetés körülményeinek a feltárásával sem. Ez a bejelentés tanú¹⁴-hez mint a szegedi központban dolgozó főnökhöz érkezett, az ő tájékoztatását, és nem pedig a hatósághoz történő bejelentést jelentette.

Összességében megállapítható, hogy a fenti bizonyítékok egymásra épülnek, zárt logikai láncolatot alkotnak, egyirányban, a vádlottak felelősségének irányába mutatnak. A vádlottak és védők felmentést célzó fellebbezésesei éppen ezért eredményre nem is vezethettek.

A megalapozott és irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett valamennyi vádlott bűnösségére, és törvényes a cselekmények minősítése is. Az elsőfokú bíróság az ítélet 17. oldal 6. - 9. terjedő bekezdésében részletesen indokolta meg a bünszövetségnek mint minősítő körülménynek a megállapíthatóságát, mely érveléssel a másodfokú bíróság egyetértett. Azt mindössze annyiban egészíti ki, hogy az elkövetők közötti megállapodás létrejöttét ténybeli következtetéssel is meg lehet állapítani, hiszen erre alapul szolgálhat, ha az elkövetők az azonos vagy hasonló alkalmakat keresik vagy használják ki a bűncselekmények elkövetéséhez. A vádlottak a jövedéki ellenőrzéssel kapcsolatos valós vagy valótlan szabálysértésekre hivatkozva, az üzlet bezárását kilátásba helyezve kértek illetve fogadtak el jogtalan előnyt, és ezzel rendszeres haszonszerzésre törekedtek. Az is megállapítható, hogy a vádlottak egymás tevékenységéről tudva egymással szándékegységben cselekedtek. Ebből a szempontból nincs jelentősége annak, hogy melyikőjük kérte és melyik vádlott vette át a pénzüsszegeket, mert az ellenőrzést együtt kezdték meg, az üzlet bezárásával történő fenyegetést is együtt hangoztatták, a vádlottak a jegyzőkönyveket aláírták, és az üzletből is együtt, közösen távoztak el.

Megállapította az ítélőtábla, hogy a közbizalom elleni bűncselekmények minősítése is törvényes.

Az enyhítő és súlyosító körülményeket többnyire pontosan sorolta fel az elsőfokú bíróság, az azonban kisebb helyesbítésre illetve pontosításra szorul a Legfelsőbb Bíróság 56/2007. számú Bkv. véleménye alapján.

Eszerint az I. r. vádlott javára enyhítő körülményként kell értékelni igazolt betegségét csakúgy, mint a II. r. vádlott esetében. A III. r. vádlott vonatkozásában további enyhítő körülmény, hogy két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, továbbá enyhítő körülményként jelentkezik a hosszabb időn keresztül kifogástalan munkavégzése is. A IV. r. vádlott esetében további enyhítő körülmény, hogy édesanyját segíti és ápolja.

Az V. r. vádlott javára nyomatékos enyhítő körülmény a súlyos betegsége, továbbá kiemelkedő szakmai munkavégzése. A VI. r. vádlott vonatkozásában tovább enyhít, hogy édesanyja eltartásához rendszeresen hozzájárul, ugyanakkor valamennyi vádlottnál enyhítő körülményként jelentkezik nagy nyomaték a jelentős időmúlás.

Az enyhítő körülmények kibővült körére is figyelemmel és különös tekintettel a jelentős időmúlásra, a másodfokú bíróság valamennyi vádlott esetében lehetőséget látott a kiszabott büntetés enyhítésére.

Az I. r., a II. r., a III. r. vádlottak esetében az igen jelentős számú halmazatra figyelemmel a másodfokú bíróság álláspontja szerint is a büntetési célok kizárólag végrehajtandó szabadságvesztéssel érhetők el, melynek tartamát azonban a másodfokú bíróság a rendelkező rész szerinti mértékre enyhítette. A vádlottak a Btk. 47. § (2) bekezdés 2. fordulata alapján a börtönbüntetés háromnegyed részének kitöltése után bocsáthatók feltételes szabadságra. A bíróság a Btk. 99. § (1)-(3) bekezdése alapján rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, ugyanakkor e vádlottak vonatkozásában figyelemmel jövedelmi és vagyoni viszonyaikra mellőzte a pénzmellékbüntetés kiszabását.

A IV. r., az V. r. és a VI. r. vádlottak esetében a cselekvőségük kisebb súlyára, ezen túlmenően V.r. vádlott esetében fennálló igazolt, súlyos betegségére és a bűncselekmény elkövetése óta folytatott kiváló munkavégzésére, míg a VI. r. vádlott esetében az életvitelében bekövetkezett kedvező fordulatra, nevezetesen a másod diploma megszerzésére irányuló törekvésére is figyelemmel lehetőséget látott a Btk. 87. § (1) bekezdés c) pontjának alkalmazására, és a szabadságvesztés mértékét a belső arányosítás követelményét is figyelembe véve határozta meg.

Ugyanakkor valamennyiük esetében alkalmazta a Btk. 89. § (1) és (3) bekezdését, melynek alapján a kiszabott szabadságvesztést felfüggesztette, egyben mindhárom vádlott esetében mellőzte a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását. AVII. r., a VIII. r. és a IX. r. vádlottak esetében megjegyzi az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott az elkövetéskori Btk. alkalmazására, mert az akkor hatályos törvénykönyv szerint a próbaidő minimum a két év volt büntett esetén. E három vádlott vonatkozásában a másodfokú bíróság a Btk. 87. § (1) bekezdés d) pontjának alkalmazásával a Btk. 51-52.§-ai alapján pénzbüntetést szabott ki figyelemmel a jelentős számú és súlyú enyhítő körülményre, és e három vádlott töretlen, beismerő vallomásra is.

A napi tételek számát a cselekmény tárgyi súlyához, míg az egy napi tétel összegét a vádlottak vagyoni viszonyaihoz igazodóan határozta meg.

Megállapította a felülbírálat során az ítéletábra, hogy a járulékos kérdések közül a vagyonelkobzásra vonatkozóan az elkövetéskor hatályos Btk. szerint a Btk. 77/B. § (1) bekezdés a) pontja vonatkozik, melynek alkalmazásával a másodfokú bíróság a vagyonelkobzás összegét pontosította.

Megállapította, hogy az egyéb járulékos kérdések tekintetében az elsőfokú bíróság törvényesen és helyesen határozott.

Az előzetes letartóztatásban töltött idő további beszámítása a Btk. 99.§ (1) és (2) bekezdésén alapul.

Miután az enyhítést célzó védelmi fellebbezések eredményre vezettek, a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 381.§ (1) és (2) bekezdése értelmében az állam viseli.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét valamennyi vádlott vonatkozásában a Btk. 372. § (1) bekezdése alapján a büntetéskiszabó részében megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a vádlottak tartózkodási helyét és személyi igazolvány számaiban beállt változásokat rögzítette.

Budapest, 2013. év február hó 27. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Halász Irén sk.
előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 7.B.675/2009/92. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.251/2012/44. számú ítéletében írt változtatással valamennyi vádlottal szemben 2013. év február hó 27. napján jogerőre emelkedett és a IV. r., az V. r. és a VI. r. vádlottakkal szemben a kiszabott szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2013. év február hó 27. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő